

CAPITOLUL 1

Am sărit brusc din somn la 2.18 a.m., cu cifrele respective holbându-se la mine de pe noptieră, ca niște ochi injectați. Mă trezisem exact la ora asta în fiecare noapte, ani de-a rândul, indiferent de fusul orar. Dar, după șaptesprezece ani, ajunseseam să reușesc să dorm până dimineața, fără întrerupere. Reușisem în sfârșit să-mi depășesc propriile spaime. Sau, cel puțin, mă autoconvinsesem că așa stăteau lucrurile.

În noapte se auzeau cântând melodios sirenele îndepărtate. La început am crezut că răsunau în capul meu, că reprezentau coloana sonoră a visului. Dar, în loc să pălească, vaietul din depărtări a devenit mai puternic. Nu mă trezisem fără motiv.

Am derulat în minte tot ce-mi aminteam din seara precedentă – dezbaterrea prezidențială se încheiase în intervalul de maximă audiență dintre șapte și unsprezece și, după ce își încetaseră comentatorii și experții vorbăria zgomotoasă, adormisem cu ochii la urmărirea în mare viteză difuzată la știri. Un bărbat într-un jeep Cherokee al naibii de paradit, gonind nebunește pe autostrada 405, cu o legiune de tipi în uniforme alb cu negru în spatele lui, ca o parașută. Se părea că el continuă să se deplaseze, apăsând pe pedală până când acul care indica nivelul combustibilului arăta *gol*.

Am clipit apăsat, am tras aer în piept și m-am uitat în jur. Același miros de lac de mobilă cu aromă de lămâie al

apartamentului meu de la etajul trei. Izul propriei transpirații imprimat în cearșafuri și în perne. Răpăitul ramurilor de palmier pe care vântul le izbea de balconul camerei de alături.

Și o lumină de un albastru apos vălurindu-se pe tavanul dormitorului.

M-am ridicat în capul oaselor.

Pe cufărul de voiaj din partea opusă a încăperii, televizorul era oprit. Dar sunetul îndepărtat al sirenelor nu se oprea.

Și pe urmă au încetat brusc, odată cu dansul luminii de pe plafon.

Am azvârlit cât colo cearșafurile și am traversat tiptil covorul, pășind peste un exemplar din revista *Sports Illustrated* și peste cămășile albe de seară de la slujba pe care-o părăsisem cu o săptămână în urmă, toate fiind aruncate pe jos. Îmbrăcat numai în pantalonii mei de pijama ecosez, m-am aventurat în camera de zi multifuncțională, îndreptându-mă către balcon. Luminile mașinilor de poliție licăriseră prin sticla ușii glisante încuiate. Am înlemnit când am ajuns la jumătatea drumului către ea.

De marginea acoperișului atârna o frânghie groasă de nailon, cu capătul încolăcit de balconul meu. Neclintită.

Revenindu-mi din ameteală, am deschis ușa glisantă de sticlă și am ieșit fără zgomot pe balcon, închizând în spatele meu ușa cu plasă de fânțari. Cu dalele sale de un portocaliu Brady Bunch, balconul dădea într-o stradă îngustă din Santa Monica, plină de alte blocuri de apartamente. Felinarele aprinse erau sporadice. Am rămas o clipă cu ochii la frânghie, apoi m-am uitat în jur, așteptându-mă la cine știe ce.

De-a lungul rigolelor se întindeau umbre mari, de mașini. Un SUV era parcat în paralel cu un alt vehicul, blocând strada. Cu farurile stinse, ca și lumina de plafon. Cu geamuri fumurii. Dar cu fum răbufnind din țeava de eșapament.

Întunecată și silențioasă, o berlină a apărut de după colț și s-a oprit în spatele SUV-ului, cu motorul la ralanti.

Aceeași groaza simțită în urmă cu șaptesprezece ani m-a ajuns, trimițând furnicăături în fiecare nerv.

Mi-am îngustat ochii, în căutarea barei cu indicatoarele luminoase ale poliției deasupra vreuneia din cele două mașini. Vederea mea periferică a sesizat o zvâcnire a frânghiei întinse. Acoperișul a scârțâit. Înainte de a avea șansa să-mi conturez vreun gând, m-a orbit lumina unui proiector, revărsată dinspre SUV. De deasupra s-a auzit un zgomot ca de fermoar, atât de ascuțit, încât mi-au clănțanit dinții. Pe urmă, o formă întunecată a coborât spre mine legănându-se și doi bocanci m-au izbit în piept. Am căzut, zburând pe spate prin plasa de fânțari, care s-a sfâșiat, desprinzându-se aproape fără zgomot. Am aterizat pe omoplați, cu putere, și am rămas fără aer. Silueta în negru, echipată cu un combinezon tip SWAT și cu o pușcă de asalt, a umplut rama plasei de fânțari, de care atârnavă bucăți de material răsucit. Chiar și prin cagulă, tipul părea oarecum rușinat – nu mă văzuse sub frânghie înainte de a sări.

– Rahat, a spus. Scuze.

În ciuda coliziunii, aterizase ca un expert și-și îndrepta arma spre fața mea.

Am dat din buze ca peștele pe uscat, în tăcere, cu un nod de mușchi încordați încă blocându-mi plămâni și m-am rostogolit pe-o parte. Picioarele lui mi-au încadrat trupul când m-am încovrigat din pricina durerii năprasnice din piept.

Răpăitul unor bocanci pe coridor s-a potrivit cu ritmul bătăilor inimii mele, atât de grăbit încât îmi trepidau imaginile din fața ochilor, apoi ușa de la intrarea apartamentului a zburat drept către mine, smulsă din balamale și din zăvor de parcă un uragan ar fi izbit-o din partea opusă. S-a înălțat

într-un salt, a aterizat culcându-se pe covor cu o bufnitură și a alunecat până la un centimetru de nasul meu. Încă nu puteam să respir.

În vreme ce mă zvârcoleam între bocancii atacatorilor, spaima mi s-a transformat în panică. Trei bărbați m-au înghiontit, întorcându-mă pe burtă, cu fața strivită de covor, cu dinții afundați în buza de jos. Mâini înmănușate mi s-au plimbat de-a lungul coastelor, mi-au inspectat pulpele și gleznele. Pe ușă au dat buzna mai multe siluete în negru, îndreptându-și armele în toate direcțiile, iar câțiva au intrat în șir în dormitor. Am auzit ușile pliante ale șifonierului meu trântindu-se, împinse pe șinele lor, perdeaua dușului smucită într-o parte.

– Nick Horrigan? Ești Nick Horrigan?!

Pieptul mi s-a relaxat și am reușit în sfârșit să iau o gură de aer, cu un șuierat strident. Apoi încă una. M-am rostogolit pe spate și m-am holbat la singurul chip neacoperit de glugă și de ochelari. Trăsături uscățive, conturând o expresie sobră, nas subțire, îndoit spre stânga din cauza unei fracturi, păr cărunt, dat pe spate, cu o cărare într-o parte. Miriștea peștriță care-i întuneca fălcile nu se potrivea nici cu nodul îngrijit al cravatei simple, roșii, nici cu părul tuns scurt.

– Ești Nick Horrigan?

Am dat din cap, încă respirând cu greutate. Ceva cald și sărat mi se prelingea din buza spartă pe bărbie. Ceilalți bărbați – cincisprezece? – se răspândiseră prin apartament, trântind jos sertare, despiciând perne de canapea cu cuțitul, răsturnând scaune. Am auzit tacâmuri căzând pe podea. Ceasul meu cu radio a început să sune – un zornăit înfiorător –, apoi am auzit pe cineva înjurând, și zgomotul a încetat brusc.

Tipul cărunt s-a încruntat la mine, apoi i-a trecut în revistă pe ceilalți, cu un aer autoritar.

– Ce dracu' e cu el, Sever?

– L-am izbit în piept când am coborât pe coardă de pe-acoperiș.

Un ușor accent sudic – poate din Maryland sau Virginia. Individul și-a scos cagula, dezvăluind o față pătrătoasă, cu forma accentuată de tunsoarea militară. Era mult mai masiv decât șeful ghemuit asupra mea. Și mai tânăr – având probabil în jur de patruzeci și cinci de ani, deși tenul ridat și bronzat îl făcea să pară ceva mai bătrân. Atitudinea lui sugera că, dintre tipii în combinezoane, el era masculul alfa.

Șeful și-a întors privirea spre mine.

– Nick Horrigan, născut pe 12 iunie 1973? Fiul agentului Frank Durant?

– Fiul vitreg, am reușit să spun.

Mi-a vârât sub nas o fotografie. Bustul unui bărbat într-un jerseu albastru, cu expresia încruntată a celor care nu sunt fotogenici. Gura mare și buzele subțiri îi dădeau un aer ușor sălbatic. Părul blond era dat cu gel și aranjat peste cap, iar aparatul de fotografiat surprinsese urmele lăsate de pieptene.

– Când ai intrat ultima oară în contact cu tipul ăsta?

– Nu-l cunosc, am spus.

– Când ai luat legătura cu el prin telefon sau prin e-mail?

Am zărit, din unghiul în care mă aflam, un bărbat cu ochelari tactici care inspecta cutia goală de Cup o'Noodles lăsată de mine pe masa din bucătărie. O mișcare bruscă mi-a readus fotografia sub ochi.

– V-am spus, am repetat, habar n-am cine dracu' e.

Șeful m-a apucat de brațe și m-a săltat în capul oaselor. Peste umărul lui mi-am văzut litografia Warner Bros înrămată, spartă și rezemată de perete. Yosemite Sam îmi întorcea privirea cu o expresie la fel de uimită ca a mea. Mi-am lăsat

ochii în jos și m-am holbat, amorțit, la semnele roșii, de mărirea unor bocanci, de pe pieptul meu gol.

– Cine ești? m-a întrebat tipul, reatrăgându-mi atenția asupra lui.

Aveam aceeași voce încordată.

– Știi deja. Sunt Nick Horrigan.

– Nu, vreau să aflu cu ce te ocupi.

– Tocmai am demisionat din serviciul unei organizații de caritate.

Unul dintre indivizii din spatele meu a răs zgomotos.

Altul a apărut în cadrul ușii dormitorului, ținând de mâner sertarul noptierei mele, acum gol.

– N-am găsit nimic.

Șeful s-a rotit către tipul care scana bucătăria cu un magnetometru. Acesta a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, domnule Wydell.

– OK.

Wydell și-a trecut mâna prin părul cărunt. I s-a reșezat respectând întocmai cărarea dintr-o parte. Comportamentul lui riguros se potrivea cu înfățișarea profesională – era singurul tip în costum printre executanții grosolani.

– OK. Dați-i o cămașă.

Din apropierea dormitorului a zburat un tricou, nimerindu-mă în creștet.

– Îmbracă-l. Și să mergem.

Tricoul meu Pacman. Grozav. Mi l-am tras peste cap și doi tipi m-au săltat în picioare. Gândindu-mă că un act de identitate avea să-mi fie de folos, indiferent unde aș fi ajuns, mi-am înhățat clema pentru bani de pe masa din bucătărie și mi-am îndesat-o în buzunarul pantalonilor de pijama cu șnur în talie.

– Să mergem, să mergem, a spus Wydell. Ai niște pantofi de sport, sau ceva asemănător?

M-am oprit locului și cei doi bărbați care mă conduceau spre ușă au dat peste mine.

– Îmi puteți arăta o legitimație, vă rog? am întrebat, deși îmi dădusem destul de bine seama despre cine era vorba.

Wydell a strâns din buze. Mâna i s-a repezit sub rever, extrăgându-și împuternicirea, care includea și insigna. Vulturul arcuit și steagul, conturate cu aur. **SERVICIUL SPECIAL AMERICAN**. Legitimația lui era în folie de plastic, în interiorul copertelor de piele. **JOSEPH WYDELL, AGENT SPECIAL**, șeful biroului regional din Los Angeles, ceea ce însemna că nu se ocupa de amănunțele protejării unui politician anume, ci supraveghea activitățile de spionaj din întreg sudul Californiei. Ce căuta șeful Serviciilor Secrete din L.A. la fața locului, în timpul unui raid, în loc să aștepte în biroul lui cu aer condiționat?

– Ce credeți c-am făcut? am întrebat.

Cineva i-a întins pantofii mei de sport și el mi i-a trântit în piept. I-am luat. M-a îmbrâncit afară, pe coridor, cu Sever în fața noastră, cu un alt agent în spate, cu câte unul de fiecare parte. Și-au menținut formația în formă de romb în vreme ce ne-am repezit pe scări.

Domnișoara Plotkin stătea în ușa apartamentului ei, într-un halat alb de plajă, cu părul arămiu strâns în vârful capului, arătându-și rădăcinile albe. Părea îngrijorată – una dintre expresiile ei preferate.

– Întoarceți-vă în apartamentul dumneavoastră, doamnă, a spus Sever, cu accentul acum mai pronunțat.

Ne apropiam cu repeziciune, dar ea a rămas pe loc.

– Unde-l duceți?

– Sunt OK, Evelyn, am zis eu, ștergându-mi sângele de pe bărbie.

– Ce-a făcut?

– Dați-vă la o parte, *acum*.

Am ajuns lângă ea, iar Sever a luat-o de brațul drept, făcându-i vânt în apartament. Capul i-a zvacnit înaintea și ochelarii atârnați la gât cu un lanț decorat cu mărgele au zburat în sus, urmărindu-i căderea ca o coadă de zmeu. În timp ce treceam în grabă prin dreptul ei, am întrezărit-o zăcând șocată pe covorul pufos, cu ochelarii încâlciți în păr și cu ușa apăsându-i coastele. Nu făcuse nimic altceva decât s-o îmbrânceană, un gest lipsit de asprime, dar era ceva grotesc în gestul unui bărbat care împinge cu bruschețe o femeie trecută de șaizeci de ani, chiar dacă forța cu care face asta e foarte mică.

Am vrut să mă opresc, dar agenții m-au împins în față.

– Hei, m-am adresat eu spatelui lat al lui Sever, lasă-mă măcar să mă asigur că n-a pățit nimic.

Agenții au continuat să mă ducă mai departe. N-aveau timp pentru replici, nici măcar pentru amenințări. Asta m-a speriat și mai tare.

M-am împleticit în josul scârilor, încercând să țin pasul cu ei, aproape pierzându-mi pantofii de sport. Cu excepția canapelelor de vinilin și a oglinzilor înnegrite de fum, holul era gol, iar strada de dincolo de el era luminată ca ziua. Mașini de poliție, proiectoare mobile, bărbați în costume de culoare închisă vorbind către încheieturile propriilor mâini. Câțiva spectatori îmbrăcați la repezeală stăteau pe trotuarul opus, cu gâturile întinse și pe vârfuri, așteptând să vadă cine avea să-și facă apariția.

Am dat buzna afară și ne-am oprit. Am topăit într-un picior, apoi în celălalt, încălțându-mi pantofii Puma.

– Opriți blestematele alea de proiectoare, a cerut Wydell. Nu filmăm o prezentare de modă.

Luminile s-au stins cu un pocnet, stârnind ecouri joase și noaptea a devenit dintr-odată mai neagră decât era de fapt.

Wydell l-a înșfăcat de braț pe un alt agent.

– Unde e?

– Vine imediat.

– Trebuie să fie aici *acum*.

– Aveți de gând să-mi spuneți ce dracu' se petrece? am întrebat, cu o voce metalică.

Un zângănit gros, mai degrabă vibrație decât sunet, a umplut pe neașteptate noaptea și peste acoperișuri s-a apropiat o strălucire în stilul lui Steven Spielberg, schimbând culoarea palmierilor într-un galben incandescent. Pe trotuar, o fetiță strângea mâna tatălui ei cu încheieturile degetelor albe, cu gura deschisă într-o expresie somnoroasă de neîncredere.

În câmpul nostru vizual a apărut un Blackhawk, conturându-se amenințător, masiv și cumva futurist în contextul străzii mele. Vântul stârnit de rotoarele sale a izbit mulțimea, a biciuit tufe, mi-a lipit hainele de trup. Cravata lui Wydell a zburat din haină, ridicându-se în aer. Elicopterul s-a lăsat pe-o parte și a aterizat magistral pe asfalt. Spectatorii se holbau la mine, așteptând.

Wydell mi-a prins brațul într-o strânsoare de menhină și a început să mă tragă către elicopter. Vederea aceluia Blackhawk care aștepta m-a scos în sfârșit din starea de șoc, sau cel puțin m-a ajutat să-mi dau seama ce era cu mine, ce se întâmpla. M-am eliberat dintr-o smucitură.